

— Нѣйдѣ си. — Азъ видѣхъ че Мацко ти былъ чедо. — Той е едно безчестно и издадникъ момче. — Защо ? — Защото му направихъ най голѣмото добро което можахъ да му направѣхъ, а то отиде та мя издаде на тумрукчїята. — Какъ, на тумрукчїята ? Мацко ли ? Това не може да бѣде . . . — Право ти казувамъ. — Напраздно ; не вѣрвамъ ; то не може да бѣде. — Ако щешъ вѣрвай. И не само това, ами мя и обра. — Не, господине, обрахъ тя азъ. Неправедна работа Ты мя тури та обрахъ тѣзи тука фамилиѣ, и ѣхъ съсипа. — Мълчи, молихъ ти ся, байно Гырджикъ.

Бѣхъ вече сложили Мацкъ на леглото и Гырджикътъ като впери милосърдъ погледъ врѣзъ дѣтето.

— Я виждъ туй горкото дѣте, Трипани, рече. — Видж го — Туй дѣтенце ще стане голѣмъ чловѣкъ. — Отъ дѣ го изброди ты и туй ? — Осѣщамъ го. Ще стане големъ чловѣкъ. — Да бы далъ Богъ. — Но трѣба и ты да го настанишь както трѣба. — Нищо нѣма да направѣхъ за него азъ. — Тѣй ама той е твой наслѣдникъ. — Не го припознавамъ. — Книгата е у мене. — Азъ съмъ еще живъ. Книгата му не струва пари. — Да не идвамы до тамъ. Знаешъ ли живъ е еще и единъ на когото бащъ му си убилъ ты въ Влашко — Е, че какво отъ това ? — Сирѣчь да не става нуждъ да опнемъ работѣтъ. — Ама тѣй не щѣ азъ — Ты мя слушай и нема да сбъркашь. — Е, кога е на силъ, добръ, да го приемъ за наслѣдникъ — Защо на силъ ? Ты си го рекълъ, ты си го направилъ и ты си писалъ. — Рекохъ отрекохъ, писахъ отписахъ. — Да ти кажъ ли бае Трипани. Ты си направилъ много работы, ама стига ти толкозь. Ты си единъ човѣкъ, дѣто ни Бога имашъ, ни вѣръ, ни законъ. Ты си кадренъ да ны поразишь всинца ни и всинца ни да ны изядешъ. Знаешъ ли ты какво дѣте е това тука ? Знаешъ ли, какво нѣ-